

KAPITOLA PRVNÍ

Hon

Zvuk lesního rohu svolávajícího k honu se nesl Samaradem. Za Dračími horami se objevily první paprsky svítání, zatímco desítky mužů a žen přicházely na hrad starosty Wickenburga, všichni vyzbrojeni až po uši. Měl začít hon na člověka, pátrání po Kurielovi, starém léči-

teli, kterému se podařilo dostat z podzemní kobky a který byl na útěku. Wickenburg nabídl sto tisíc samaralů tomu, kdo ho najde... živého nebo mrtvého.

Kale se probudil polekán zvukem rychlých kroků, které vybíhaly a sbíhaly schodiště na jeho hradě. Vystřelil z postele a hledal Mon-

draga. Ale drak v pokoji nebyl. Kalův otec mu zakázal vejít do hradu do té doby, než bude dobře vycvičený, takže drak přečkal noc ve stájích.

Kalovi padl zrak na holubí klec v rohu místnosti. Uvnitř trpělivě čekal Majin poštovní holub. Ten Kalův se ještě nevrátil od té doby, co ho minulé noci poslal na Kasiho hrad. Kde jen jsou jeho přátelé a jeho holub? Kasi se neobjevil v Tulském parku tak, jak se domluvili. No fajn, alespoň že ho nechytily ani neuvěznily jako mě, pomyslel si Kale. Ale je v pořádku? Bude to muset vypátrat později. Teď musí hlavně zjistit, co se děje.

Kale otevřel dveře, vykoukl na schody a ve vchodových dveřích spatřil svého otce, jak právě odchází. Otec měl na hrudi prsní plát

své zbroje a v ruce kopí. Jeho matka byla také oblečena na lov. Kale seběhl po schodech.

„Tati, co se děje? Proč jste oblečení takhle?“

„Jdeme na Wickenburgův hrad,“ vysvětlil mu pan Karmona. „Hon na Kuriela už začal a chceme se ujistit, že nikdo neudělá žádnou hloupost. Lidé jsou schopni pro peníze udělat cokoliv.“

„Cokoliv?“ zeptal se Kale s vykulenýma očima. „Nedovolíš jim, aby něco udělali Kurielovi, že ne?“

Kale si vzpomněl na minulou noc, když našel léčitele schovaného ve stájích svého hradu. Věděl naprosto jistě, že on není katem. Stařec by nikdy nekácel stromy v lese, kde sbíral léčivé kořínky a byliny.

Náhle si Kale uvědomil, že Kuriel je určitě ještě ve stájích. Objeví ho rodiče, až si půjdou pro draky? A jestli ho najdou, předají ho zlému Wickenburgovi? Dostal obrovský strach.

„Tati, můžu jít s vámi? Slibuju ti, že...“

„Kale,“ přerušil ho otec a zvedl ruku. „My-
slím, že ti nemusím opakovat, že máš domácí
vězení. Máš naprostý zákaz vyjít ze svého po-
koje. Až skončíme s touto záležitostí, uvidíme,
co uděláme s tebou a Arkem. Nedovolím vám,
abyste znovu v noci utekli a dostali se do pro-
blémů.“

„Ale...“ odporoval Kale.

„Žádná ale,“ odpověděla jeho matka suše.
„Zůstaneš tady s Nereou, a až se vrátíme, tak si
promluvíme.“

TRAMTADADÁÁÁ! TRAMTADADÁÁÁ!

Znovu zaslechli zvuk trubky svolávající k honu. Kale vyhlédl ven. Na obloze spatřil čtyři draky, kteří mířili k Wickenburgovu hradu. Jezdci měli zbraně, sítě a provazy. Jak dlouho bude trvat, než výprava dorazí na jeho hrad, aby prohlédla stáje? Kuriel nebyl v bezpečí na žádném místě! Musí mu pomoci!

„Můžu jít s vámi do stáji a dát jídlo Mondragovi?“ zeptal se Kale.

„Kale Karmono!“ zahřměl otec. „Opakuji ti to naposled: V ŽÁD-NÉM PŘÍ-PA-DĚ neodejdeš z domu. Žádné výmluvy! Dáme tvému drakovi najíst. Teď už musíme jít, dřív než bude pozdě. Nereo!“ zakřičel otec. Kalova sestra se objevila v chodbě. „Prosím tě, postarej se o svého bratra, aby zůstal doma.“

„Co? To není spravedlivé! Mám už jiné plány!“ odporovala Nerea. „Proč musím zůstat já a hlídat tohle mimino?“ zeptala se a podívala se na Kala s kyselým výrazem.

TADÁ! TRAMTADADÁÁÁ!

„Musíme okamžitě vyrazit!“ naléhala Kalova matka. „Děti, buďte hodné. Už nechceme žádné problémy.“

Kalovi rodiče se vydali z hradu směrem ke stájím. Kale na ně zůstal hledět, jak otvírají vrata.

Prosím, Kurieli, schovej se, přál si.

Po několika minutách se objevil pan Karmona v sedle svého ohromného draka Kuda a paní Karmonová za ním v sedle dračice Karmy. Podívali se na své děti s obavami ve tváři, rozloučili se a jemným stisknutím pat namířili své draky směrem k Wickenburgovu hradu.

Nenašli ho. Aspoň že tak! Je ještě schovaný v patře ve slámě? ptal se sám sebe Kale s úlevou.

„Jdeme,“ přerušila tok jeho myšlenek Nerea. „Slyšel jsi tátu s mámou. Běž do svého pokoje a nedělej hlouposti, protože mám jiné věci na starosti.“

„Jo, jo, třeba nalakovat si nehty a další velmi důležité věci,“ mumlal si Kale, i když dobře věděl, že sestra ho bude hlídat.

Kale kolem ní prošel a vydal se ke schodům, aby se vrátil nahoru k sobě do pokoje. Ale

právě v tom momentě si na něco vzpomněl. Schovaná semínka! Nemůže riskovat a nechat je v knihovně, kdyby někoho náhodou napadlo ji prohledávat.

„Poslouchej, Nereo, protože mám zůstat celý den zavřený v pokoji, zajdu do knihovny a vezmu si nějakou knížku,“ řekl sestře.

„Tak honem, chci dosnídat a pak se vykoupát a musím si být jistá, že jsi ve svém pokoji,“ odpověděla Nerea a vydala se do kuchyně.

Kale vběhl do knihovny. Vylezl po dřevěných schodech a našel dutou knihu, v níž schoval semínka. Otevřel ji; uvnitř zářilo modré semínko baobabu, červené ze sekvoje, zelené z chlebovníku a zlaté z banyánu. Páté semínko, které mu dal Kuriel minulé noci, měl uschované ve vaku ve svém pokoji.

Kale zaklapl knihu a vydal se do svého pokoje. Jakmile byl uvnitř, přibouchl dveře a vložil páté semínko do duté knihy a lehl si do postele. Mají pět semínek, ale nyní, když je zavřený,

jeho poštovní holub se nevrátil a nemá se jak spojit s kamarády, bylo nemožné získat poslední semínko.

Co bude dělat?